

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

10 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecătorii

Timofti Vladimir

Toma Nadejda

Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Turculeț Mariana în numele inculpatului și de către inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 februarie 2019, în cauza penală în privința lui

Casîm Vasili xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.07.2018 - 20.11.2018;

Instanța de apel: 08.12.2018 - 07.02.2019;

Instanța de recurs: 17.05.2019 - 10.07.2019.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat (sediul Ceadâr-Lunga) din 20 noiembrie 2018, Casîm Vasili a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 166 alin. (1) lit. c) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis;

- art. 175 Cod penal, la 3 (trei) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 4 (patru) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

A fost admisă cerința procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului a sumei de 416 (patru sute șaisprezece) lei, cu titlu de cheltuieli suportate pentru efectuarea expertizei judiciare nr. 201815P0093 din 02 mai 2018.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Casîm Vasili, la 23 aprilie 2018, aproximativ la ora 16:00, aflându-se la domiciliul

său de pe xxxxx, luând-o de mână pe minora xxxxx, contrar voinței acesteia, în mod silit a dus-o pe ultima în curtea domiciliului indicat, prin aceasta privându-i libertatea de mișcare a ultimei, unde, a ținut-o aproximativ 10 minute.

În faza de urmărire penală acțiunile lui Casîm Vasili au fost calificate în baza art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal, conform indicilor calificativi „*privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, dacă acțiunea nu este legală cu răpirea acesteia, săvârșită cu bună - știință asupra unui minor*”.

Tot el, la 23 aprilie 2018, aproximativ la ora 16:00, aflându-se la domiciliul acestuia de pe xxxxx, știind cu certitudine că minora xxxxx, nu a împlinit vârsta de 16 ani, a comis acțiuni perverse asupra ultimei, xxxxx.

În faza de urmărire penală acțiunile lui Casîm Vasili au fost calificate în baza art. 175 Cod penal, conform indicilor calificativi „*acțiuni perverse, săvârșite față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în atingeri indecente*”.

3. Avocatul Bancov Ivan în numele inculpatului a contestat sentința cu apel, solicitând rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului a menționat că, partea acuzării nu a adus suficiente dovezi pentru confirmarea vinovăției lui Casîm Vasili de comiterea infracțiunilor imputate în volumul și modul prevăzut de legislația procesual-penală.

Învinuirea adusă inculpatului rezidă doar din declarațiile părții vătămate minore xxxxx, restul probelor prezentate de partea acuzării drept dovadă a vinovăției lui Casîm Vasili, precum că ar avea o legătură directă cu declarațiile minorei xxxxx, în realitate nu au avut loc.

Menționează faptul că, instanței de judecată nu i-au fost aduse careva date obiective care să confirme declarațiile minorei xxxxx. Expertiza medico-legală efectuată nu a identificat careva acțiuni concrete întreprinse de către inculpatul Casîm Vasili în privința minorei, precum că ultima ar fi primit careva atingeri.

Invocă faptul că, inculpatul de la începutul urmăririi penale și până la finisarea judecării cauzei în instanța de fond, vina sa a negat-o categoric, confirmând că nu a comis nici un fel de acțiuni în privința minorei xxxxx, explicând totodată că, pe minoră nu a lipsit-o de libertate și nu a comis acțiuni perverse față de ultima, ci doar a chemat-o să-i dea o „pomană” în legătură cu recenta înmormântare a tatălui acestuia.

Mai invocă faptul că, chiar și în cazul în care, ipotetic vorbind, cele incriminate lui Casîm Vasili ar fi avut loc, acțiunile date ar fi trebuit să fie calificate doar în baza art. 175 Cod penal, iar calificarea suplimentară în baza art. 166 Cod penal nu ar fi trebuit făcută, întrucât, rezultând din declarațiile părții vătămate minore xxxxx precum și din declarațiile minorei xxxxx audiată în calitate de martor, niciun fel de acțiuni, îndreptate spre privațiunea de libertate a minorei xxxxx, inculpatul nu a săvârșit.

Menționează că audiată în calitate de martor în condițiile art. 110¹ Cod de procedură penală, minora xxxxx a declarat că, „*xxxxx s-a oprit lângă casa lui Casîm*

Vasili și singură a intrat la el în curte. El se afla lângă poartă în curte. Poarta era deschisă. xxxxx a intrat singură. A stat câteva minute la el în curte, iar mai departe nu am văzut.”

Menționează apelantul că, la întrebările aduse martora minoră xxxxx a declarat că ea „a văzut cum ea (xxxxx) a ieșit (din curtea lui Casîm Vasili Ili). Ea mergea normal. Ea a ajuns în fața porții și a plecat acasă.”

Menționează apărarea că reieșind din declarațiile minorei xxxxx, în privința cărora nu există temeieri de a le pune la îndoială, este greu de imaginat că inculpatul Casîm Vasili, ar fi comis acțiunile prevăzute de art. 166 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 februarie 2019, a fost admis apelul, casată parțial sentința în partea admiterii demersului procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei medico-legale în sumă de 416 lei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri de respingere a demersului procurorului.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. Pentru pronunțarea soluției nominalizate instanța de apel a statuat, că instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Casîm Vasili încadrarea juridică corespunzătoare, potrivit dispozițiilor art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal, conform indicilor calificativi „*privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, dacă acțiunea nu este legată cu răpirea acesteia, săvârșită cu bună-știință asupra unui minor*” și art. 175 Cod penal, conform indicilor calificativi: „*acțiunile perverse săvârșite față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în atingeri indecente*”.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe care au fost administrate și examinate în cadrul ședinței de judecată a primei instanțe, și care au fost apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, și anume declarațiile părții vătămate minore xxxxx (f.d. 89-94, 110, vol.I); ale martorului minor xxxxx (f.d. 107-109, vol.I); a martorilor Semenciuc Liudmila (f.d. 264-265, vol.I); Karapunarlî Petru (f.d. 3, vol.II); Stefoglo Zinaida (f.d. 4, vol.II); Maev Roman (f.d. 5-6, vol.II); Lazăr Irina (f.d. 13-14, vol.II); Stoicev Varvara (f.d. 15, vol.II); Casîm Ivana (f.d. 16-17, vol.II); ale inculpatului Casîm Vasili (f.d. 42-43, vol.II), precum și prin probele scrise: procesul-verbal de ridicare a hainelor părții vătămate minore xxxxx din 26 aprilie 2018 (f.d.9, vol.I); procesul-verbal de cercetare la fața locului cu planșă fotografică din 26 aprilie 2018 (f.d. 11-14, vol.I); procesul-verbal de confruntare dintre Casîm Vasili și martorul Maev Roman din 18 mai 2018 (f.d. 112-113, vol.I); raportul de expertiză judiciară nr. 201815P0093 din 02 mai 2018.

Având în susținere explicațiile oferite în practica judiciară, instanța de apel a statuat, că infracțiunea de privațiune de libertate are obiect material în acele cazuri când presupune o influențare nemijlocită infracțională asupra corpului victimei. De regulă, victimă a privațiunii ilegale de libertate poate fi oricare persoană fizică. Nu este necesar ca victima să conștientizeze că este privată de libertate (de exemplu victima nu știe că a fost încuiată în casă), și în acest caz legea protejează libertatea fizică a persoanei.

În speță, prin acțiunile inculpatului Casîm Vasili s-au periclitat relațiile sociale cu privire la libertatea fizică a părții vătămate minore xxxxx, iar obiectul material al infracțiunii analizate îl reprezintă corpul părții vătămate minore.

În acest context instanța de apel a apreciat critic alegațiile invocate în apelul apărării precum că, inculpatul Casîm Vasili nu a privat-o de libertate pe minora xxxxx, menționând că în rezultatul cercetării judecătorești din probatoriul analizat de către instanța de apel, cu certitudine s-a stabilit că victimei i s-a lezat libertatea fizică prin restrângerea libertății sale, prin lipsirea parțială de libera mișcare a sa, sau de a acționa în vederea anunțării altor persoane despre faptul că a fost supusă unor acțiuni de violență fizică din partea făptașului.

Analizând declarațiile atât ale părții vătămate minore cât și ale martorilor, s-a constatat cu certitudine că, partea vătămată minoră xxxxx contrar voinței acesteia, în mod forțat a fost dusă în curtea domiciliului inculpatului, prin aceasta privându-i libertatea de mișcare a ultimei, unde a ținut-o aproximativ 10 minute.

Astfel, infracțiunea dată a fost comisă de inculpat pe calea acțiunilor intenționate, cât și pe calea inacțiunilor acestuia, deoarece în mod intenționat și contrar voinței victimei a tras-o în curtea domiciliului său restrângându-i astfel libertatea de mișcare, totodată pe cale de inacțiune, inculpatul nu și-a îndeplinit obligația de a pune persoana în libertate, deși putea și trebuia să o facă.

Instanța de apel a apreciat ca neîntemeiate argumentele apărării relatate în apelul declarat potrivit căreia partea acuzării nu a probat latura obiectivă a infracțiunii de privare ilegală de libertate, reținând că prima instanță corect a ajuns la concluzia că, xxxxx a fost ilegal privată de libertate și împiedicată de a se deplasa conform voinței sale, instanța punând la baza concluziei respective toate probele acuzării care direct arată la făptuitor, iar vinovăția acestuia se confirmă integral prin probele pertinente și concludente, care au fost cercetate de organul de urmărire penală și de instanță și care în ansamblul lor, din punct de vedere al coroborării, nu trezesc îndoieli cu privire la vinovăția inculpatului Casîm Vasili de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În acest context, au fost reținute declarațiile părții vătămate minore xxxxx „... Nenea Vasea de lângă stâlp a apucat-o de mâna stângă și a început să o tragă la el în curte. A vrut să-și retragă mâna înapoi însă nu a putut, și în felul dat el a tras-o la el în curte. Acolo era un câine legat care a început să o latre. Aproximativ la 4 metri de poartă se afla un fotoliu sau un pat de culoare bordo. Nenea Vasea a împins-o pe ea în acel pat și singur s-a așezat alături de ea. El era beat și se clătina. Portița, peste care ea fost trasă, el a lăsat-o semiînchisă, dar nu a închis-o la zăvor sau la lacăt. În

curte nu era nimeni. Când nenea Vasea a tras-o pe ea în curtea sa, ea a reușit să vadă, că pe str. Lenin se urca și se ducea acasă verișoara ei xxxxx, care învață la școala nr. 2. Ea a văzut că nenea Vasea a apucat-o de mână și a tras-o în curte, însă ea nu i-a strigat, pentru că nici nu a înțeles, ce vrea nenea Vasea de la ea”.

Totodată, martorul minor xxxxx „ ... a mai explicat că ea nu a observat clar ceea ce s-a întâmplat între nenea Vasea și xxxxx până ca xxxxx să intre la el în curte”.

Iar potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 201815P0093 din 02 mai 2018 rezultă că, la minora xxxxx au fost depistate următoarele leziuni corporale-echimoze în zona pieptului drept din cadranul superior-interior, abraziuni pe suprafața posterioară a pieptului din dreapta, în zona genunchiului drept, cauzate cu un obiect contondent dur sau prin lovirea de către acesta, posibil produse în termenul indicat, în circumstanțele relatate, care în complex și separat sunt calificate ca leziuni corporale neînsemnate, care au cauzat dereglări neînsemnate a sănătății.

Astfel, fiind demonstrată și constrângerea fizică și psihică, ca modalități a acțiunii sau inacțiunii adiacente, care însoțesc acțiunea sau inacțiunea principală.

În opinia instanței de apel, în speță a fost demonstrată și latura subiectivă a infracțiunii de privațiune ilegală de libertate, manifestată prin intenția directă a făptuitorului de a o priva ilegal de libertate pe minora xxxxx, această intenție a apărut numai din motivul și dorința făptuitorului de a comite față de partea vătămată minoră acțiuni cu tentă sexuală.

De asemenea instanța de apel a reținut în acțiunile inculpatului Casîm Vasili și fapta prevăzută de art. 175 Cod penal, or, potrivit declarațiilor părții vătămate minore xxxxx „ ... xxxxx”.

Instanța de apel a respins poziția apărării precum și cea invocată de inculpat în cererile de apel declarate, precum că inculpatul Casîm Vasili nu ar fi întreprins careva acțiuni concrete în privința minorei xxxxx, materializate prin atingeri indecente. Or, potrivit declarațiilor reprezentantului legal al părții vătămate minore xxxxx coroborate cu declarațiile părții vătămate minore, a declarat că, „ ... fiica i-a spus că Vasili i s-a adresat cu cuvintele „vino la mine că să-ți dau o pomană”. Așa cum ea nu a ascultat până la urmă cele spuse de el, ea s-a apropiat de el. În acel timp el a apucat-o de regiunea carpiană a mâinii drepte și a tras-o la el în curte aruncând-o pe un pat de culoare roșie ce se afla în curte. xxxxx”.

Instanța de apel a apreciat că prima instanță just și întemeiat a reținut, că atât din declarațiile părții vătămate minore xxxxx cât și din declarațiile inculpatului Casîm Vasili, rezultă că în ziua comiterii acțiunilor respective, inculpatul se afla în stare de ebrietate, fapt care reprezintă o probă pertinentă, concludentă și incontestabilă, care combate sub toate aspectele declarațiile date de către inculpat, la fel și alegațiile invocate în cererile de apel, precum că inculpatul nu ar fi comis infracțiunea prevăzută de art. 175 Cod penal în privința minorei xxxxx.

Astfel, întru confirmarea poziției expuse, conform declarațiilor părții vătămate minore xxxxx, ultima a declarat că „ ... ea s-a apropiat de el, și a văzut că

nenea Vasea era în stare de ebrietate; ... El era beat și se clătina; ... Nenea Vasea nu a putut să-i scoată bluza și a început să-i atingă sânii, mâinile lui tremurau puternic și el era beat; Tatăl l-a întrebat ce i-a făcut ? Atunci nenea Vasea a început să-și ceară scuze și a spus că, el era beat și nu știa ce face”.

Un alt aspect care pune la îndoială veridicitatea celor declarate de inculpat în susținerea nevinovăției sale, rezultă chiar din declarațiile inculpatului date în cursul urmăririi penale, prin care ultimul a recunoscut că „ ... *el era beat și nu ține minte s-o fi sărutat pe fetiță. Pe fată nu a atins-o, sânii tot nu i-a atins. Dacă l-a atins ea pe el nu știe. I se întâmplă să aibă momente de pierdere a memoriei din cauza alcoolului”* (f.d. 36, vol.I).

Or, din declarațiile date de inculpat în cadrul instanței de fond, rezultă cu totul altă versiune „ ... *în acea zi el de dimineață servise un pahar de vin, deoarece se simțea rău și îl dureau capul, dar nu se afla în stare de ebrietate alcoolică. Dânsul nu are pierderi de memorie; în cursul urmăririi penale dânsul a relatat aceleași declarații”.*

Astfel, se constată cu certitudine faptul că inculpatul pentru una și aceeași faptă relatează două versiuni diametral opuse, care se combat una cu alta, respectiv, cele declarate de inculpat nu au nici un suport probatoriu, declarațiile acestuia fiind combătute în întregime de declarațiile părții vătămate minore și a martorilor cât și de propriile declarații ale inculpatului făcute în diferite faze ale procesului penal.

Instanța de apel a specificat că, pentru a fi calificată fapta inculpatului la art. 175 Cod penal, este indispensabil ca acesta să fi cunoscut că partea vătămată este minoră, astfel, se constată că ultimul îl cunoștea de mult timp pe tatăl minorei, au lucrat împreună și mergeau la pescuit, Casîm Vasile cu siguranță știa despre vârsta minorei, mai mult că, aspectul fizic al părții vătămate, nu corespunde sub nici o formă unei persoane care deja are împlinită vârsta de 18 ani.

Astfel, declarațiile inculpatului precum că nu a săvârșit nimic din cele incriminate acestuia nu corespund realității, această poziție de apărare a inculpatului are scopul de eschivarea de la răspundere penală.

4.2. La capitolul individualizării pedepsei penale, instanța de apel a remarcat, că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 16, 61, 75, 76, 77, 84 Cod penal.

4.3. În partea soluționării cerinței procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului, instanța de apel a remarcat, că prima instanță a aplicat incorect prevederile legale.

Astfel, în acest sens instanța de apel a statuat, că potrivit art. 75 alin. (3) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 „Cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar” (în vigoare din 10 decembrie 2016), în cauzele penale cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 142 alin. (2) Cod de procedură penală.

Cazurile de excepție prevăzute la articolul 142 alin. (2) Cod de procedură penală, sunt legate de cererile despre efectuarea expertizei, înaintate de părțile procesului penal, din inițiativă proprie și pe cont propriu. Prin urmare, prin prisma normelor de drept enunțate, în cazul în care se efectuează expertiza judiciară, plata respectivă se face de ordonatorul acestei expertize din bugetul alocat.

Ordonatorul expertizei judiciare, potrivit legislației, este organul de urmărire penală, instanța de judecată sau un alt participant al procesului penal, care are dreptul de a dispune sau de a solicita în mod independent efectuarea unei expertize judiciare, după caz, persoana participantă la procesul penal care a înaintat cererea în ordinea prevăzută la art. 142 alin. (2) Cod de procedură penală și această cerere a fost admisă în condițiile legii.

Altfel spus, în cazurile când expertiza judiciară se efectuează la inițiativa organului de urmărire penală ori instanței de judecată - autorități abilitate ale statului, plata pentru cheltuielile suportate se face din contul bugetului de stat, iar în cazurile când expertiza judiciară se efectuează la inițiativa proprie și pe cont propriu de persoana participantă la procesul penal, plata respectivă se face din contul acestei persoane.

Prin urmare, în cauză, odată ce ordonatorul expertizei este o instituție abilitată a statului și, respectiv, nu există cererea inculpatului privind efectuarea raportului și expertizei respective, prin prisma normelor de drept enunțate, rezultă, în mod cert și univoc, că plata pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară se face din contul mijloacelor bugetului de stat. Or, legea nu prevede o altă modalitate de plată a expertizelor judiciare în cazul în care elementele de fapt, în calitate de probe în procesul penal, constatate prin intermediul raportului de expertiză, sunt administrate la inițiativa organului de urmărire penală sau instanței de judecată.

Instanța de apel a accentuat, că modificările operate prin Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017, potrivit căroră a fost abrogat alin. (2) din art. 143 Cod de procedură penală, nu semnifică liberarea bugetului de stat de plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1), cu atât mai mult nu impun inculpatul să achite aceste cheltuieli judiciare.

5. Avocatul Turculeț Mariana în numele inculpatului contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Având în susținere temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, apărarea invocă că instanța de apel neîntemeiat nu a luat în considerare argumentele părții apărării. Or, prin probatoriul administrat nu s-a dovedit în niciun mod prezența elementelor componenței de infracțiune prevăzute în art. art. 166 alin. (2) lit. c), 175 Cod penal, deoarece partea acuzării nu a prezentat nici o probă materială directă care ar demonstra vinovăția inculpatului.

De asemenea, în opinia apărării instanța de apel greșit a respins versiunea

inculpatului privitor la cele întâmplate la 23 aprilie 2018, anume că a chemat-o pe partea vătămată în curte doar pentru a o servi cu „pomana” și nu a avut intenția de a o priva de libertate, mai mult ca atât, inculpatul a declarat, că xxxxx s-a aflat la el în ogradă doar câteva minute și era liberă de a se deplasa și a părăsi imobilul, fără a avea careva impedimente .

Totodată nu s-au luat în considerație declarațiile martorului xxxxx, care a declarat că nu a văzut ca partea vătămată minoră să fi fost luată de mână de către Casim Vasili când a intrat în ogradă, mai mult ca atât, ultima a declarat că xxxxx s-a oprit lângă casa lui Casim Vasili și singură a intrat în curtea acestuia, aflându-se mai puțin de un minut în curtea inculpatului.

6. Inculpatul de asemenea contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece a fost condamnat în lipsa probelor care ar confirma săvârșirea de către el a faptelor imputate.

Mai indică că instanțele de fond greșit au constatat că el anterior a fost condamnat, deoarece antecedentele penale sunt stinse, caracteristica de la ofițerul de sector este eronată, deoarece îl caracterizează negativ, fără să-l cunoască, fără să indice careva nume din persoanele care l-au caracterizat negativ.

Consideră că probele prezentate de procuror nu dovedesc vinovăția, iar declarațiile martorilor și a părții vătămate minore se contrazic.

Înregistrările audio ale declarațiilor părții vătămate minore sunt contradictorii.

7. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursurilor declarate de inculpat și apărătorul său, pledând pentru inadmisibilitatea acestora, din motiv că sunt vădit neîntemeiate.

În argumentarea poziției sale procurorul menționează, că instanța de apel în mod concludent a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material.

8. Verificând argumentele recursurilor declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile

instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursurilor declarate, Colegiul penal atestă, că recurenții pledează pentru nevinovăția inculpatului, invocând în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței sau când* 8) *nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal respinge ca fiind declarative afirmațiile recurenților prin care se susține că instanța de apel nu a luat în considerare argumentele susținute de apărare în cererea de apel. Aceasta deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, Colegiul penal ajunge la concluzia că apărarea a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularilor cererilor de recurs cu soluția pronunțată în speță nu constituie temei de admitere a recursurilor în sensul formulat.

De asemenea, Colegiul penal atestă, că respectând prevederile art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu

are o valoare prestabilită pentru instanță, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, ci coroborându-le, le-a analizat în ansamblu lor, apreciind just că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală și a-i incrimina lui Casim Vasile săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Cu referire la argumentele recurenților prin care se invocă dezacordul cu aprecierea de către instanța de apel a versiunii prezentate de apărare, precum că inculpatul nu a avut intenția de a o priva de libertate, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunilor incriminate.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia menținerii sentinței în latura penală.

Drept urmare, Colegiul penal reiterează, că nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către apărare, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Cu referire la criticile invocate de recurenți sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că temeiul de drept menționat prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În acest sens instanța de recurs menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În conformitate cu materialele cauzei, prima instanță l-a recunoscut vinovat pe Casim Vasili în baza art. 166 alin. (1) lit. c) Cod penal – „*privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, dacă acțiunea nu este legală cu răpirea acesteia, săvârșită cu bună - știință asupra unui minor*” și în baza art. 175 Cod penal- „*acțiuni perverse, săvârșite față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în atingeri indecente*”, concluzia căreia a fost menținută de către instanța de apel, care a constatat, că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, totodată reținând și încadrarea juridică a faptelor săvârșite de acesta, așa cum au fost descrise mai sus, respectiv fiind lipsită de suport legal afirmația apărării precum că instanțele de fond l-au condamnat pe inculpat în lipsa unor probe concludente, care i-ar dovedi vinovăția.

Analizând decizia atacată, Colegiul penal consideră, că instanța de apel legal și întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe în latura penală, deoarece la judecarea apelului părții apărării, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 4 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond. Or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârile CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Distinct de aceste considerente, Colegiul penal apreciază ca fiind declarative alegațiile inculpatului cu referire la faptul, că ofițerul de sector l-a caracterizat negativ, în lipsa cărorva probe.

Totodată, deși inculpatul nu contestă decizia instanței de apel la compartimentul individualizării pedepsei, în recurs acesta susține că instanțele de fond greșit au constatat că el anterior a fost condamnat, deoarece antecedentele

penale în privința sa sunt stinse, însă aceste argumente nu pot constitui temei de admitere a recursului, întrucât din conținutul sentinței, care a fost menținută prin decizia instanței de apel, rezultă că la stabilirea pedepsei au fost reținute circumstanțele descrise în vederea respectării prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate.

Astfel, erorile de drept invocate de recurenți, prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare, iar din aceste considerente recursurile declarate de către avocatul Turculeț Mariana în numele inculpatului și de către inculpat, urmează a fi declarate inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Turculeț Mariana în numele inculpatului și de către inculpat, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 februarie 2019, în cauza penală în privința lui **Casîm Vasili xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **15 august 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor